

Divina Vindecare

Numărul 21
Septembrie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Cu fața descoperită	Pag. 3
2. Împărăția lui Dumnezeu – partea a doua	Pag. 5
3. Adevăruri despre credință	Pag. 9
4. De ce a trebuit să moară Isus?	Pag. 13
5. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 6-a	Pag. 15

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Cu fața descoperită

David Clayton, Iunie 2011

Una dintre cele mai teribile consecințe ale păcatului este distorsionarea imaginii lui Dumnezeu. Aceasta este tragedia veacurilor, iar scopul principal al planului de restaurare este de a redescoperi adevărata imagine a lui Dumnezeu în toată creația. Realitatea acestei teribile schimbări este clar ilustrată în comportamentul primilor noștri părinți după ce aceștia s-au despărțit de Dumnezeu.

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină”. (Geneza 3:7, 8).

Un lucru interesant este faptul că, înainte ca Dumnezeu să vină pentru a-i vizita, Adam și Eva au conceput un plan de a coase câteva frunze laolaltă pentru a-și acoperi goliciunea, sperând că aceasta îi va face capabili de a apărea în fața lui Dumnezeu. Dar atunci când Dumnezeu a ajuns, ei au descoperit că planul nu fusese suficient pentru a-i ajuta să stea înaintea lui Dumnezeu. Când I-au auzit glasul, au înțeles instantaneu că nu puteau face nimic pentru a repara ceea ce făcuseră, motiv pentru care au fugit pentru a se ascunde de fața lui Dumnezeu.

Să observăm faptul că nu Dumnezeu a fost Cel care i-a gonit și nu Dumnezeu a fost Cel care S-a ascuns de ei. Dumnezeu a venit pentru a-i căuta. Dumnezeu știa ce se întâmplase, El știa exact ceea ce făcuseră, dar totuși El a venit pentru a-i căuta. S-a schimbat cât de puțin atitudinea lui Dumnezeu față de ei pentru că mâncaseră din fructul oprit? Absolut nu!! Adevărata dragoste nu se schimbă. Un părinte își iubește copiii atunci când sunt buni și atunci când sunt răi, fie că greșesc sau nu. Așadar, Dumnezeu spune: „Eu sunt Dumnezeu și nu mă schimb...” (Maleahi 3:6). Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a pornit să-i caute pe Adam și Eva, așa cum obișnuia, chiar și atunci când se răzvrătiseră împotriva Lui. Atitudinea lui Dumnezeu față de ei nu s-a schimbat.

Ascunderea feței lui Dumnezeu

Dar ceva s-a întâmplat, fără îndoială; și ceea ce s-a întâmplat constituie cea mai mare și tragică consecință a păcatului. Omul a fugit pentru a se ascunde de Dumnezeu, de Tatăl său, de Cel mai bun Prieten pe care-L avea. Realitatea acestei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu este ilustrată și în alte întâmplări din Biblie. Amintiți-vă de conversația lui Moise cu Dumnezeu pe muntele Sinai:

„Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii, și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea”. (Exodul 33:22, 23).

Este clar că ceea ce a făcut Dumnezeu aici este un simbol. Dacă ar fi vrut, El ar fi putut să-i arate lui Moise un chip în timp ce-și ascundea slava. Atunci când Fiul lui Dumnezeu S-a întâlnit cu Avram împreună cu cei doi îngeri, Avram I-a văzut fața și a vorbit deschis cu El, față către față. Așadar, când Dumnezeu i-a spus lui Moise că „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exodul 33:20), Dumnezeu încerca să ne învețe o lecție spirituală cu implicații mai profunde.

Este interesant să comparăm acest răspuns al lui Dumnezeu cu textul din Ioan 1:14. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”.

Ioan spune că „noi am privit slava Sa”, dar Dumnezeu i-a spus lui Moise că „nu poate omul să Mă vadă și să trăiască”. Așadar, Dumnezeu Și-a ascuns fața și i-a arătat lui Moise numai spatele. Aici sunt câteva lecții spirituale pe care avem nevoie să le descoperim. Ce reprezintă slava lui Dumnezeu? Este caracterul Său. În experiența cu Moise, Dumnezeu a afirmat că nu este posibil ca un om să privească realitatea deplină a caracterului Său. O asemenea descoperire ar fi fost prea mult pentru ființa umană. Așadar, ce a făcut Dumnezeu? I-a arătat lui Moise spatele. Ce înțeles spiritual are aceasta?

Păcatul omului îl face pe acesta nu numai să se teamă de Dumnezeu, dar de asemenea distorsionează imaginea lui Dumnezeu din mintea lui. Când Adam și Eva au fugit pentru a se ascunde de Dumnezeu, El nu făcuse nimic care să-i sperie. Atitudinea Sa față de ei nu s-a schimbat dar, tragic, modul lor de a-L înțelege pe Dumnezeu s-a modificat, motiv pentru care le era imposibil să stea față în față cu El.

Învăluit în întuneric

Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Fiecare problemă care se naște din această situație păcătoasă, fiecare temere pe care o avem față de Dumnezeu, fiecare reținere pe care o avem față de El, se naște din înțelegerea greșită pe care o avem, nicidecum din realitatea a ceea ce este Dumnezeu sau din adevărata Sa atitudine față de noi. Dumnezeu nu ne impune condiții înainte ca El să ne accepte. Spre exemplu, El nu spune: „Dacă nu ești suficient de bun, nu te poți apropia de Mine”. O astfel de imagine despre Dumnezeu se datorează faptului că noi încă Îl privim de la spate, că nu am văzut încă Fața Lui. În 1 Regi 8:12 citim: „Atunci Solomon a zis: Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric!”

Acest verset este straniu pentru că, în alte locuri, ni se dă de înțeles că Dumnezeu locuiește într-o lumină orbitoare. În fiecare loc în care ne este descris, Îl găsim pe Dumnezeu învăluit într-o lumină strălucitoare, dar aici Solomon afirmă că Dumnezeu a ales să locuiască în întuneric! Ce înseamnă asta? Ei bine, este evident că aici Dumnezeu vorbește despre modul în care se raportează la oameni. În această relaționare, Dumnezeu trebuie să Se ascundă într-un întuneric gros pentru că omul este incapabil de a privi toată slava lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu Se ascunde în întuneric, nu de dragul Său, ci datorită limitărilor omului și datorită ideilor greșite pe care oamenii le au despre El.

Adevărul este că aceste idei greșite au devenit atât de înrădăcinate în mintea oamenilor încât chiar și astăzi, aceste idei greșite persistă chiar și printre noi, creștinii, afectându-ne legătura cu Dumnezeu la fiecare nivel. Aceste idei eronate despre Dumnezeu reprezintă un factor cu un impact foarte mare asupra credinței noastre, limitându-ne în mod drastic capacitatea de a primi binecuvântările lui Dumnezeu.

Și totuși, Dumnezeu trebuie să locuiască într-un întuneric gros atunci când relaționează cu omul datorită incapacității acestuia de a primi adevărul despre cum este cu adevărat Dumnezeu. Acest întuneric învăluie încă mințile multora. Aceasta este problema noastră reală. Dar găsim un gând minunat în 2 Corinteni 4:3-6. „Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror mințe necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”.

Atunci când Moise s-a rugat: „arată-mi slava Ta”, Dumnezeu a răspuns: „nu poți să-Mi vezi fața și să trăiești”, motiv pentru care Dumnezeu i-a arătat spatele. Acum, aici, în Noul Testament, ni se oferă o aplicare spirituală a acestei întâmplări. Aici ni se spune că acum este posibil să privim slava lui Dumnezeu și să trăim pentru că Dumnezeu ne-a descoperit slava Sa pe chipul lui Isus Hristos! Așadar, este posibil ca astăzi să privești fața lui Dumnezeu și să trăiești! Dar, evident, privind la chipul lui Isus, ceea ce vedem nu este o lumină fizică. Dar acolo unde Biblia afirmă că putem vedea slava lui Dumnezeu pe chipul lui Isus, se referă la caracterul lui Dumnezeu, la natura Sa. Atitudinea lui Dumnezeu față de omenire poate fi văzută pe deplin, fiind revelată pe „chipul” sau în viața lui Isus Hristos. Aceasta este ideea principală și, în cadrul studiilor noastre despre Dumnezeu, trebuie să-L privim prin lumina care strălucește pe chipul lui Isus, altfel ideile noastre vor fi greșite.

Slava transferată

În istoria întâlnirii lui Moise cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, ni se spune că s-a produs un fenomen interesant. Se pare că prin apropierea de Dumnezeu, o parte din slava lui Dumnezeu l-a învăluit pe Moise.

„Moise s-a coborât de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se cobora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise, și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el”. (Exodul 39:29, 30).

De multe ori, vedem în Biblie această realitate demonstrată. Adevărurile referitoare la caracterul lui Dumnezeu sunt prezentate cu un vâl acoperitor datorită faptului că oamenii nu sunt capabili de a înțelege. Până când nu Îl vedem pe Isus așa cum este El, Evanghelia va rămâne pentru noi acoperită, greșit înțeleasă. Dar Dumnezeu ne spune că, în Isus Hristos, El a înlăturat vâlul astfel încât noi putem acum să privim și să vedem slava lui Dumnezeu în toată splendoarea ei.

„Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă,

slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. (2 Corinteni 3:14-18).

Pe măsură ce privim fața lui Isus fără acest văl, suntem transformați în același chip prin Duhul lui Dumnezeu. Asta este ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi; pas cu pas, El ne-a descoperit chipul lui Isus pentru ca vălul să fie înlăturat pentru ca să-L putem vedea și înțelege așa cum este cu adevărat.

Împărăția lui Dumnezeu

– partea a doua –

Ardeiaș Vlad, Septembrie 2011

Biblia afirmă că Dumnezeu are o Împărăție. Ce înseamnă asta? Este acesta un subiect important sau numai o pildă amintită în trecut și căreia nu ar trebui să-i acordăm prea mare atenție? În numărul precedent al revistei „Divina Vindecare”, am observat că venirea Împărăției lui Dumnezeu a constituit mesajul central pe care Ioan Botezătorul, Isus și ucenicii Săi l-au predicat pretutindeni, stârnind voit interesul tuturor asupra acestui subiect. Chiar fariseii L-au abordat pe Isus într-o ocazie pentru a-i cere lămuriri suplimentare referitor la timpul în care această Împărăție urma să fie așezată. Atât din cuvintele lui Isus, cât și din detaliile istorice oferite de Scriptură cu privire la marea controversă începută în cer și continuată pe pământ, înțelegem în mod clar că această Împărăție vizează locuirea lui Dumnezeu în inima omului, ceea ce-i conferă acestuia autoritatea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o încă de la început, atunci când toată creația de pe pământ îi era supusă.

Curând după aceea însă, omul a cedat această autoritate în mâinile lui Satan care a devenit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12:31, 14:30; 16:11) și, prin urmare, reprezentantul ei în curțile cerești unde „zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru” (Apocalipsa 12:10) pe oameni. Dumnezeu a împlinit făgăduința Eliberatorului în persoana Fiului Său Isus Hristos care, după întruparea Sa, a început pe pământ o luptă de recucerire a teritoriilor pierdute, luptă în urma căreia „stăpânitorul lumii acesteia” a devenit „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4), stăpânirea fiind preluată de Fratele nostru mai mare.

Reinstaurarea Împărăției

Subiectul central al pasajului din Apocalipsa 12:1-10 este tocmai reinstaurarea Împărăției lui Dumnezeu, prezentând cursul evenimentelor de la nașterea lui Hristos pe pământ. Pasajul vorbește despre ura cu care Satan L-a așteptat pe Hristos pe pământ pentru a-L distruge, planul eșuând însă, iar „Copilul de parte bărbătească” fiind „răpit la Dumnezeu”. După înălțarea lui Isus la cer, Biblia spune că acolo s-a făcut un război în urma căruia Satan a trebuit să părăsească poziția de reprezentant al planetei noastre în favoarea Celui ce câștigase acest drept.

Până deunăzi, înțelegeam că pasajul cuprins între versetele 7 și 12 se referă la venirea lui Satan din cer pe pământ atunci când i-a ispitit pe primii noștri părinți, însă acum văd că această înțelegere nu este sprijinită de detaliile pe care pasajul le oferă. Versetele 9 și 10 afirmă că, înainte de a fi aruncat pe pământ, Satan „înșela întreaga lume” și că el era „pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru”. Aceste lucruri erau imposibile înainte ca el să vină pentru a-i ispiți pe Adam și Eva deoarece „lumea” nu era compusă decât din două persoane care nu fuseseră încă înșelate, iar Satan nu avea niciun motiv de pâră la adresa oamenilor înaintea lui Dumnezeu.

În schimb, înțelegând că versetele 7 la 12 descriu mai departe cronologia evenimentelor prezentate până la versetul 6, totul capătă sens. Fapte 5:31 ne spune că „pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor”. Adăugând detaliile oferite în Fapte 2:32, 33, 36 și Ioan 7:37-39, devine clar faptul că după înălțarea Sa, Isus a prezentat înaintea Tatălui Său și înaintea întregului Univers lucrarea desăvârșită pe care o făcuse pe pământ, faptul că El, un Om, îl biruise pe Satan, păcatul și moartea, fiind astfel recunoscut ca noul Stăpân al planetei Pământ. Vechiul uzurpator fusese în sfârșit biruit de Unul dintre ai noștri. Biblia spune că el nu și-a părăsit poziția din cer fără o luptă, iar noi înțelegem cu ușurință că în acea luptă nu au fost implicate săbii și sulite, ci a fost un război al argumentelor împotriva Realității.

Așadar, stăpânirea pe care Satan a câștiga-o prin înșelăciune de la primii noștri părinți a fost ruptă de la el. Începând cu momentul proslăvirii lui Hristos, Satan nu mai are dreptul de stăpân și conducător pe această planetă. Hristos este Stăpânul absolut.

„Ei bine”, poate veți spune, „lucrurile nu arată deloc ca fiind așa pe planeta noastră. Dimpotrivă, pretutindeni unde îți îndrepti privirile, semnele prezenței lui Satan abundă și tot cursul vieții mărturisește faptul că, în cele mai multe cazuri, Satan face ce vrea aici”.

Altcineva ar putea întreba: „Dacă Isus l-a biruit pe Satan deplin și definitiv, iar planeta Pământ a devenit proprietatea Sa, de ce Satan mai este aici?”

Adevărul este că, în ciuda a ceea ce a realizat Isus, marea majoritate a oamenilor l-au ales în continuare pe Satan ca Dumnezeu. Acesta este și motivul pentru care el este numit „*dumnezeul veacului acestuia*” (2 Corinteni 4:4). Niciodată n-a mai fost el numit „*stăpânitorul lumii acesteia*” în Scriptură, și aceasta pentru că un rob nu-și poate alege stăpânul, dar poate alege cui să se închine.

Împlinirea soliei lui Ioan, a lui Isus și a ucenicilor

În momentul proslăvirii lui Isus în ceruri, Biblia spune că „*un glas tare*” striga: „*Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui*”. (Apocalipsa 12:10). Acela a fost momentul în care făgăduința făcută lui Avraam și pe care au așteptat-o toți cei enumerați în capitolul 11 din Evrei, „*măcar că au fost lăudați pentru credința lor*” (Evrei 11:39), s-a împlinit și anume, venirea mântuirii; acela a fost momentul în care puterea sau autoritatea pierdută de Adam a fost redată rasei umane; acela a fost momentul în care Împărăția lui Dumnezeu s-a coborât pe pământ; acela a fost momentul în care Isus a devenit Stăpânul planetei Pământ.

Care a fost însă manifestarea tuturor acestor evenimente explozive aici, printre noi? În clipa în care Isus a devenit Stăpânul planetei noastre, în momentul în care Împărăția lui Dumnezeu a venit pe pământ și puterea pierdută cu patru mii de ani în urmă a fost redată oamenilor, s-a văzut ceva aici, pe planeta noastră?

Observați că, înainte de înălțarea Sa, Isus i-a încurajat pe ucenici să aștepte împlinirea acestui eveniment, momentul în care „*veți primi o putere*” (Fapte 1:8), chiar puterea despre care Apocalipsa 12:10 amintea. Știm cu toții că manifestarea stăpânirii lui Hristos, a Împărăției lui Dumnezeu și a puterii primite de oameni, a fost pe măsura slavei lui Dumnezeu. Schimbări dramatice, instantanee și nemaivăzute s-au produs atunci în mii de oameni. Prezența și manifestările păcatului dispăreau la cuvântul și prin autoritatea care le-a fost redată oamenilor, Satan și demonii le erau supuși celor în care Hristos începuse să locuiască, demonstrând astfel că El este Stăpân absolut.

Ce este Împărăția lui Dumnezeu?

Una din definițiile pe care DEX-ul o oferă este „loc sau perioadă de timp în care domină în permanență anumite stări de lucruri”. Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie locul în care El are controlul absolut. Dorința Sa este însă de a locui în inimile noastre. Acesta este motivul pentru care Ioan a scris că Isus „*a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său...*” (Apocalipsa 1:6). Tronul lui Dumnezeu este chiar inima noastră. Aceasta face din noi „*templul lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 3:6; 6:19).

Mai mult decât atât, de îndată ce inima unui om devine tronul lui Dumnezeu, iar el devine templul lui Dumnezeu și parte din trupul lui Hristos, de asemenea toate proprietățile lui devin parte din această Împărăție.

Pentru exemplificare, să ne amintim de statutul ambasadelor. Știați că terenul pe care este construită ambasada Rusiei la București nu este teritoriu românesc, ci rusesc? Atât pământul care este îngrădit de gardul ce înconjoară ambasada, cât și clădirea respectivă, pomii, florile și toate celelalte obiecte din acel perimetru, aparțin guvernului rus. Care este motivul? Pur și simplu pentru că acel perimetru se află sub jurisdicție rusească, și nu românească. Tot ceea ce se petrece acolo este supus legilor și guvernului Rusiei, motiv pentru care acea proprietate nu este România, cu toate că este în România.

În același fel, locul în care Dumnezeu este recunoscut ca autoritate supremă constituie Împărăția Sa. Începând cu inima unui om și continuând cu proprietățile acestuia, totul se află sub jurisdicția Conducătorului Universului, motiv pentru care în și cu cel care l-a primit pe Isus se petrec lucruri care sfidează legile acestei lumi. Viețile celor care au intrat în această experiență și care sunt amintite în Scriptură mărturisesc despre aceasta.

O istorie dureroasă

La ziua Cincizecimii, în urmă cu aproximativ 2000 de ani, Dumnezeu a împlinit făgăduința făcută în Ioel capitolul 2 și anunțată de Ioan Botezătorul, de Isus și de ucenicii Săi. Împărăția Sa venise pe pământ, Satan a fost

alungat din cer, statutul său fiind schimbat pe veci, iar Isus a devenit Stăpânul acestei planete. Aceasta a devenit dintr-o dată realitatea care nu existase până atunci. Mântuirea, puterea și prezența personală a lui Isus în om erau disponibile pentru oricine dorea să primească acest Dar al cerului.

Acum, credeți că această Realitate s-a schimbat în vreun fel de atunci? Credeți că Dumnezeu Și-a retras binecuvântarea pe care o promisese cu atât de mult timp în urmă și pentru care a plătit un Preț atât de mare? Sigur că nu! Adevărul este că, la scurt timp după această lovitură de moarte care a fost dată împărăției întunericului, Satan a trecut la contraofensivă, iar „*taina fărădelegii*” și-a început lucrarea chiar din timpul în care apostolii erau încă în viață. La scurt timp după moartea lor, credința curată a dispărut, iar creștinismul a devenit o sumă de superstiții, Biblia ajungând literalmente legată în lanțuri și închisă într-o limbă moartă numită „latina” pe care numai preoții o cunoșteau. Informația privind Realitatea Darului pe care Dumnezeu L-a făcut omului a fost atât de bine tănuțată, încât curând, planeta s-a cufundat din nou într-un întuneric gros.

Cu toate acestea însă, Realitatea nu s-a schimbat. Mântuirea, puterea, neprihănirea, prezența personală a lui Isus în om, toate aceste experiențe au fost disponibile pentru oameni în toată acea perioadă întunecată, însă, pentru că nimeni nu a știut, nimeni nu a crezut și, pentru că numai prin credință omul poate intra într-o experiență reală cu Dumnezeu, nimeni nu a experimentat aceasta.

Biblia spune: „*Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Romani 10:17). Cuvântul lui Hristos fusese însă ascuns cu viclenie de oamenii sinceri și astfel credința în Realitatea existentă era imposibilă pentru oameni. Dumnezeu a ridicat însă mesageri pe care i-a inspirat și i-a luminat, oameni prin care, încetul cu încetul, a început să înlăture lanțurile în care Cuvântul cel Sfânt fusese închis și, încetul cu încetul, marile adevăruri ale Realității dragostei lui Dumnezeu și ale Darului Său pentru omenire au început să fie răspândite în lume. Începând cu neprihănirea prin credință, adevărul despre legea lui Dumnezeu, adevărul despre Persoana lui Dumnezeu și a Fiului Său, adevărul despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, adevărul despre Împărăția Sa și celelalte înrudite cu acestea, în ultimele sute de ani Dumnezeu a reușit să le adune din nou pe toate și să ni le aducă nouă, astăzi, la finele anului 2011, evident, cu dorința arzătoare ca noi să intrăm în experiența, în Realitatea pe care El a creat-o și a adus-o până la noi astăzi cu un Preț atât de mare. Iar acest gând ne conduce la următoarea întrebare:

Cum pot face parte din această Împărăție?

Împărăția lui Dumnezeu a venit pe pământ cu ocazia sărbătorii Cincizecimii, când cei 120 din camera de sus L-au primit pe Omul Isus Hristos în trupurile lor, o experiență în premieră în toată istoria Universului. Petru a spus cu acea ocazie că „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru*” (Fapte 2:39). Observați că el nu spune că această făgăduință, această experiență a fost pentru cei din trecut pur și simplu pentru că „*duhul sfânt nu fusese dat, pentru că Isus nu fusese proslăvit*.” (Ioan 7:39). Toți cei din trecut „*n-au primit ce le fusese făgăduit*” (Evrei 11:39). Amintiți-vă că Isus le spusese ucenicilor că „*vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi*” (Ioan 7:39). Dar acum, pentru că Isus Își reluase atributele divine, inclusiv pe cel al omniprezenței, putea să revină în spiritul Său pentru a-i umple de chiar prezența Sa pe toți cei ce-L primesc.

Ce trebuie însă să facă cineva pentru a primi Împărăția lui Dumnezeu, pentru a face parte din ea, pentru a intra în această extraordinară experiență? Dorește Dumnezeu ca oricine să experimenteze Darul acesta minunat? Cât de greu este să intru în Împărăția lui Dumnezeu?

În primul rând, Domnul Isus ne iese în întâmpinare și ne asigură de la bun început: „*Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția*” (Luca 12:32). Dumnezeu a plătit acel Preț imposibil de estimat sau calculat tocmai pentru că este bucuria Lui de a ne oferi această minunată experiență a vieții veșnice încă de aici, de pe acest pământ. Nu noi trebuie să-L convingem pe El să ne lase înăuntru; El trebuie să ne convingă pe noi să intrăm!

Domnul Isus continuă și, în încercarea de a ne arăta că este bucuria nespusă a Tatălui nostru de a ne ura „*Bun venit!*” în Împărăția Sa, El face apel la rațiunea noastră. El ne întreabă care este părintele acela dintre noi care, dacă este rugat de copilul Său pentru hrană, să îi dea otravă mortală? Apoi El concluzionează pentru noi: „*Deci, dacă voi care sunteți răi (și noi știm bine, fiecare în parte, cât de răi suntem!) știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da duhul sfânt celor ce I-l cer?*” (Luca 11:13). Opriți-vă pentru o clipă și încercați un răspuns la această întrebare: „*Cu cât mai mult?*”.

Așadar, este clar faptul că, din partea lui Dumnezeu nu este nicio rețineră, ci, dimpotrivă, este plăcerea, bucuria

Sa să ne dea Împărăția.

Mai departe este nevoie să înțelegem că această Împărăție este de fapt Familia lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care toți cei care fac parte din Împărăția lui Dumnezeu sunt numiți „copiii Săi” într-un sens foarte intim. De asemenea, trebuie să ne amintim că scopul Domnului Isus a fost acela de a ne oferi viața veșnică, viața Sa, și asta pentru că viața noastră este stricată și nu există nicio cale prin care poate fi vindecată. Toate aceste realități ne conduc împreună la răspunsul întrebării noastre: „Cum pot face parte din această Împărăție” sau din această Familie?

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din duh, **nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu**” (Ioan 3:5). Suntem cu toții familiarizați cu mulțimea de versete care ne spun că singura cale de a intra în Împărăția, Familia, Staulul lui Dumnezeu este Poarta Isus Hristos sau nașterea din El. Este clar pentru oricine că singura cale prin care cineva poate primi viață este nașterea și, fiind născut dintr-o persoană, având viața ei, acea persoană fiind părintele tău, atunci faci parte din familia ei. Așadar, singura cale prin care putem intra în această experiență este să fim născuți din al doilea Adam, Isus Hristos.

Probabil că acum îl putem înțelege mai bine pe Nicodim care, la auzul acestei soluții, a întrebat: „Cum se poate naște un om bătrân?” (Ioan 3:4). Cum mă pot naște din nou? Eu unul, nu știu. Dar nici nu mă interesează să aflu. Domnul Isus a spus că Tatăl nostru *Cel din ceruri va da duhul sfânt celor ce **I-l cer***” (Luca 11:13). Numai atât? Nu; nu este numai atât! Mai este ceva: „**orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea**” (Marcu 11:24). Atât!

O Realitate deja înfăptuită

„Cum numai atât? Și Dumnezeu nu mai trebuie să facă nimic?” Biblia spune că Dumnezeu a făcut deja totul în această direcție.

Biblia spune că „**El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt**” (Tit 3:5).

Biblia spune că „**El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui**” (Coloseni 1:13).

Biblia spune că „**Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus**” (Efeseni 2:4-6).

Biblia prezintă toate acestea ca fiind deja înfăptuite de Dumnezeu. Această Realitate există deja, motiv pentru care tot ceea ce noi avem de făcut este să o acceptăm, să o credem și astfel să intrăm în această experiență. Sigur că vor fi oameni care vor rămâne afară, dar asta numai pentru că nu au dorit să se bucure de privilegiul locului care le-a fost deja asigurat în Familia lui Dumnezeu. Sigur că noi nu știm în ce constă procesul realizării acestei minuni pe care Scriptura o numește „naștere din nou”, dar ceea ce știm este că Cel la care toate lucrurile sunt cu putință a promis că o va face.

Ce vei face tu?

Scriptura ne adevărește faptul că „**tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu**” (Ioan 1:12, 13). Cu siguranță că tu, cititorule, te numeri printre cei care cred în Numele lui Isus, motiv pentru care ție ție s-a dat dreptul de a deveni copil al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu. Te vei folosi tu de acest drept câștigat cu un Preț atât de mare?

Este foarte posibil ca, privindu-ți trecutul și chiar prezentul, să te simți cu desăvârșire nevrednic pentru o asemenea experiență. Este foarte posibil ca, privind în tine însuși, să descoperi că, din punct de vedere spiritual, nu ai cu ce să te mândrești, că ești sărac. Însă Domnul Isus are o veste bună chiar pentru tine, în această condiție; El spune: „**Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor**” (Matei 5:3). Se prea poate ca tot ceea ce vezi cu ochii firești să fie contrar acestei promisiuni, dar nu uita că Cel care a făcut-o este Cel care a spus: „**Cerul și pământul (și tot ceea ce vezi cu ochii firești) vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece!**” (Matei 24:35).

Adevăruri despre credință

David Clayton, Iunie 2011

„Și credința este substanța lucrurilor nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1 KJV).

Credința se bazează pe un fapt. Nimeni nu poate să aibă credință adevărată în ceva ce nu este real. Versetul spune: „credința este substanța...”. O substanță este ceva ce există în realitate. Credința este acea calitate care te face capabil să intri în posesia realităților care există deja, chiar dacă este posibil ca unele dintre aceste realități să fie pe moment nevăzute.

Un lucru este important să înțelegem: credința nu crează realitatea, ci oferă un mijloc prin care putem să intrăm în realitate. Uneori avem idei greșite despre credință, și asta poate pentru că nu înțelegem ceea ce Iacov spune în 1:6, 7. „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”.

Așadar, citim acest verset și înțelegem cât de importantă este credința. Potrivit versetului, dacă nu avem credință, nu primim nimic. Cum ne raportăm la acest lucru? Noi spunem: „Dumnezeu cere credință”, motiv pentru care ne rugăm pentru ceva, dar nu se întâmplă nimic. Ne rugăm din nou și spunem: „Trebuie să credem!”. Așadar încercăm să credem și ne rugăm din nou și ... nu se întâmplă nimic. Suntem oameni, așa că începem să întrebăm: „De ce nu ne răspunzi?”, începem să ne întrebăm: „De ce este Dumnezeu atât de dur? Nu Îi pasă de mine? Sau poate credința mea nu este nici măcar cât o sămânță de muștar? Ei bine, de ce nu îmi răspunde Dumnezeu pentru acea credință pe care o am, pentru că sunt singur că am măcar cât o sămânță de muștar”. Și astfel sfârșim prin a ne întreba cât de mult cere Dumnezeu și ce trebuie să facem pentru a-L mulțumi.

Dar atunci când întrebăm „Ce cere Dumnezeu?”, ajungem la una dintre acele idei false care țin de a privi spatele lui Dumnezeu și care dispăre atunci când privim chipul lui Dumnezeu.

Să ne gândim la o întrebare: dacă am exercita toată credința din univers, ce i-am dat noi lui Dumnezeu? Nu I-am dat nimic, absolut nimic. Noi nu-L putem îmbuna pe Dumnezeu, nu-L putem schimba în nici un fel prin credința noastră, nu putem să-I aducem nici un beneficiu lui Dumnezeu prin credința noastră sau prin lipsa noastră de credință. Dumnezeu este Acela care așteaptă cu un metru pentru a ne măsura credința atunci când ne rugăm, și spune: „Nu este suficientă; ai nevoie de mai multă credință”. Aceasta este perspectiva multora dintre noi, iar eu cred că aceasta este una dintre ideile greșite care descoperă faptul că noi încă privim la spatele lui Dumnezeu.

Adevărata credință

În Luca 8:43-48 citim istoria femeii care avea o scurgere de sânge și care a atins poala hainei lui Isus. Aceasta este una din istoriile Bibliei cu care am avut de luptat într-un anume sens, pentru că, din această întâmplare, mi s-au ridicat mai multe întrebări la care nu găseam răspuns. Aici vedem că credința acestei femei i-a spus ceva: „Dacă voi putea numai să mă ating de haina Lui, mă voi vindeca”. Ea nu a planificat să-L roage pe Isus s-o vindece și nici nu s-a așteptat ca El să descopere faptul că ea L-a atins. Ceea ce urmărea ea era vindecarea și pentru asta ea nu planificase să-L roage pe Isus, ci să ia din Isus ceva. Ea chiar planifica să facă acest lucru în secret. Aceasta a fost credința pe care a avut-o femeia. Ea a avut credința că exista ceva în Isus și că ea putea să ia acel lucru dacă dorea. A fost aceasta o credință greșită sau o credință corectă? Adevărul este că credința ei a funcționat! Cum poate să fi fost o credință greșită dacă a funcționat?

Observați că Însuși Isus a sprijinit ceea ce a făcut femeia și a vorbit despre neprihănirea prin credință. În primul rând, El a spus: „M-a atins cineva...”. De unde a știut? El spune: „Am simțit că o putere a ieșit din mine”. El nu a spus: „Am vindecat-o pe femeie”. El nu a spus: „Am recompensat-o pentru credința ei”. Potrivit spuselor Sale, înțelegem că nu El a fost Cel care a vindecat-o, ci femeia a fost cea care a luat vindecarea! Apoi El spune: „Credința ta te-a vindecat; mergi în pace...”. Aceste cuvinte ne deschid o nouă perspectivă: Dumnezeu așteaptă până când noi avem suficientă credință înainte ca El să intervină? Dumnezeu este Cel care are nevoie de credința noastră înainte de a interveni sau noi suntem cei care avem nevoie de credință pentru a lua ceea ce există deja?

Nu uitați ceea ce am afirmat la început: credința se bazează pe un fapt! Un fapt este o realitate deja existentă. Dacă nu există înseamnă că nu este adevărat și deci nu poate fi un fapt. Credința este luarea a ceea ce există deja. Atunci când exercităm credință noi nu-L rugăm pe Dumnezeu să facă ceva, ci ne sprijinim pe ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Așadar, Dumnezeu nu ne măsoară credința spunând: „Atunci când vei ajunge la 75%, va fi suficient” sau „Ai nevoie să-ți mai mărești credința”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a pregătit deja minunea, dar experimentarea acelei minuni așteaptă ca mâna credinței noastre să intre în posesia ei.

Atunci când cineva devine creștin, ce îi spune Dumnezeu? Este acela momentul în care Dumnezeu făurește mântuirea pentru acea persoană? Realitatea este că Dumnezeu a mântuit toți oamenii în urmă cu două mii de ani la Golgota, în Isus Hristos, Fiul Său. Mântuirea nu este ceva ce Dumnezeu făurește de fiecare dată când noi credem; ci în clipa în care credem, noi intrăm în posesia a ceea ce **deja** a fost pus la dispoziția tuturor. Atunci este momentul în care, prin credință, acceptăm ceea ce este deja adevărat. Atunci când îi încurajăm pe oameni să se întoarcă la Hristos, noi nu-l încurajăm pe Dumnezeu să facă ceva, ci le cerem oamenilor să creadă ceea ce este adevărat. Credința lor este cea care trebuie să se prindă de adevăr.

Nu este Dumnezeu Acela care are nevoie de credința noastră înainte de a ne binecuvânta, ci noi suntem cei care avem nevoie de credință pentru a intra în posesia binecuvântării care a fost deja oferită.

„Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut”. (Marcu 11:22, 23).

Acest verset este uimitor, dar Isus începe prin a spune „Aveți credință în Dumnezeu”. Apoi continuă explicând că, dacă vei avea încredere în Dumnezeu, îi vei putea vorbi muntelui, iar el îți se va supune. Dacă rostești o poruncă și **nu te îndoiești în inima ta** atunci, indiferent de ceea ce ceri, vei primi! Chiar a vrut Isus să spună ceea ce scrie aici? El chiar Se așteaptă să credem aceasta și să luăm aceste cuvinte în serios?

Chiar ne lipsește credința?

Credința nu este speranța că se va întâmpla ceva; credința este **certitudinea** că se va întâmpla. Credința este exercitată atunci când mă dau jos din pat dimineața și îmi las toată greutatea pe podea. Nu mă întreb niciodată dacă podeaua poate să mă susțină; știu că o va face. De asemenea, credința este exercitată atunci când sar în aer; nu mă întreb niciodată dacă voi mai reveni pe pământ. Dacă m-aș îndoii de asta, atunci ar trebui să mă rog serios înainte de a îndrăzni să sar. Dacă această ilustrare vă sună ciudat, atunci data viitoare când vă veți găsi pe marginea unui pod, gândiți-vă ce trebuie să se întâmple ca să îndrăzniți să săriți, crezând că veți ajunge jos în siguranță, și vă veți da seama că este necesar să aveți credință pentru a păși pe podea sau pentru a sări în aer. Noi avem credință puternică - în unele lucruri - o credință atât de puternică încât nici nu ne punem vreo problemă în a o exercita. Isus a spus că, dacă vom avea o credință asemănătoare în Dumnezeu, încrezându-ne în buna Lui voință, în făgăduințele și puterile Sale atât de absolute, încât să nu ne îndoim în inima noastră, atunci indiferent de ceea ce vom porunci în Numele Lui se va împlini, fără posibilitatea de a eșua!!

Dar cine poate porunci unui munte să se miște și să nu se îndoiască? Sună imposibil. Dar citim în Biblie despre un om care a poruncit soarelui să stea nemișcat pe cer, și soarele s-a supus! (Iosua 10:12, 13). Cu siguranță, aceasta a fost o provocare mult mai mare decât a spune unui munte să se miște. Presupun că existau mii de căi prin care Dumnezeu i-ar fi putut învinge pe dușmanii lui Israel în acea zi, dar Iosua a ales să poruncească soarelui să nu se miște, moment în care întregul sistem al gravitației și sistemul solar, care este atât de echilibrat, au fost modificate. Lucruri uluitoare s-au petrecut pe tărâmul fizicii în acea zi, dar Iosua nu a avut nici cea mai mică idee despre implicațiile poruncii lui. El a rostit pur și simplu cuvântul credinței, și legile universului s-au supus aceluia cuvânt! Acesta este potențialul uimitor care este disponibil prin puterea încrederii în Dumnezeu. Atunci când pretindem făgăduințele lui Dumnezeu și **nu ne îndoim**, atunci ceea ce ne aparține deja în Hristos apare în experiența noastră.

Adevărata natură a necredinței

Necredința este, de fapt, marele dușman al adevăratei experiențe creștine. Necredința reprezintă singurul obstacol care ne stă în calea tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu. Există un verset în Matei 25 care ne ajută să înțelegem adevărata natură a necredinței: „Cel ce nu primise decât un talant a venit și el și a zis: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!” (Matei 25:24, 25).

Aceasta este pilda talanților. O cunoaștem bine. Stăpânul a dat celor trei slujitori ai săi câte cinci, doi și respectiv un talant. Cei care au primit câte cinci și doi talanți i-au înmulțit în serviciul stăpânului și au returnat de două ori mai mult decât primiseră. Cel care primise numai un talant l-a îngropat pentru că el credea că stăpânul este un „om aspru” care era nedrept în modul în care se raporta la alții. Ce încerca Isus să spună? Care era problema acestui rob? Problema lui era că modul în care îl privea pe stăpân era greșit și pentru că avea o idee greșită despre stăpânul lui, a sfârșit prin a nu face nimic în serviciul său.

Trebuie să ne aplicăm această învățătură nouă înșine. Chiar și fiii au uneori o idee greșită despre propriul tată. În pilda fiului risipitor vedem că atunci când acesta s-a gândit să se întoarcă acasă, se aștepta să primească locul unui servitor. El nu cunoștea natura inimii tatălui său, dar tatăl i-a redat toate privilegiile de fiu fără să se gândească nici o clipă și, de fapt, nici nu avusese vreodată o altă intenție în mintea sa. Tot timpul a căutat ocazia în care să facă acest lucru.

Problema noastră cu Dumnezeu nu este că nu înțelegem puterea Sa. Orice idiot știe că există un Dumnezeu și că Dumnezeu trebuie să fie o Ființă atotputernică și capabilă de a face orice. Minunile creației ne învață această lecție. Toată lumea știe că Dumnezeu **poate** să vindece bolnavii, să învie morții. Problema este că majoritatea oamenilor sunt fie asemenea fiului risipitor, fie asemenea acestui rob necredincios; ei au o idee falsă despre atitudinea lui Dumnezeu față de ei, despre caracterul lui Dumnezeu. Chiar cei mai buni creștini cred uneori că Dumnezeu are unele rezerve în dragostea și bunăvoința Sa față de noi. Amintiți-vă că, în grădina Edenului, omul a fost cel care a fugit de Dumnezeu, nu Dumnezeu a fost Cel care a fugit de om. Dumnezeu nu ne-a ținut la distanță pe noi, ci noi suntem cei care L-am ținut la distanță pe El. Adevăratul motiv pentru care nu am putut intra în posesia binecuvântărilor lui Dumnezeu este ideea falsă pe care am avut-o referitor la atitudinea lui Dumnezeu față de noi.

Binecuvântări de la început

La început, Dumnezeu i-a dat omului stăpânire peste vite, peste păsări și pești, peste toate creația, inclusiv peste formele microscopice de viață. Această stăpânire presupunea faptul că omul avea autoritatea și puterea de a comanda acestor lucruri, iar ele se supuneau. Asta este ceea ce înseamnă stăpânire. Aceasta este stăpânirea pe care Adam i-a dat-o lui Satan atunci când i s-a supus lui și principiilor sale. Acesta este motivul pentru care Isus îl numește pe Satan prințul acestei lumi. Dar în 1 Ioan 3:8 ni se spune că Isus a venit pentru a „distruge lucrările diavolului”. Aceste lucrări ale diavolului pe care Isus a venit pentru a le distruge, includ lucrarea păcatului, dar nu sunt numai cele de pe tărâmul păcatului moral, dar de asemenea, și efectele păcatului în natură. Satan, în poziția sa de dumnezeu al acestei lumi, a învățat cum să manipuleze forțele naturii, cum să creeze vijelii și dezastre „naturale”, a învățat cum să manipuleze germenii și microbii pentru cauza boli, suferință și moarte. Acesta este motivul pentru care Biblia ne învață că boala este lucrarea lui Satan. Să ne amintim de următoarea întâmplare: „Fățarnicilor, i-a răspuns Domnul, oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle și-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satan o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” (Luca 13:15, 16).

Aici descoperim cazul unei femei care fusese bolnavă de 18 ani. Observați ce a spus Isus când a vindecat-o; El s-a referit la ea ca la cineva „pe care Satan o ținea legată de optsprezece ani”. Isus a afirmat că acea boală era un rezultat al unei legături de-a lui Satan. Așadar, atunci când Și-a început lucrarea publică, El a declarat: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați”. (Luca 4:18).

El nu a venit numai pentru a aduce iertarea păcatelor și puterea de a birui păcatul, dar și pentru a vindeca leproșii, pentru a reda vederea orbilor, pentru a-i face pe șchiopi să umble și atunci când i-a trimis pe ucenici, le-a spus: „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8), și aceasta pentru că Isus a venit pentru a răsturna împărăția lui Satan și pentru a pune bazele împărăției lui Dumnezeu.

Credința este cheia

Atunci când Adam și Eva și-au pierdut credința, acesta nu a fost singurul lucru pe care l-au pierdut. Geneza 3:17, 18 ne spune: „Omului i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp”. (Geneza 3:17, 18).

Adam și Eva au pierdut circumstanțele desăvârșite care le-au fost oferite de Dumnezeu și acum, în locul acestora, au fost înconjurați de durere, boală și de o natură schimbată într-o asemenea manieră încât aceasta le provoca suferință în loc de plăcere. Dumnezeu a fost Cel care a adus aceste circumstanțe asupra pământului? Dumnezeu a fost Acela care în mod deliberat a modificat creația și a determinat apariția acestor lucruri pe pământ? Nu, ci Satan este autorul acestor lucruri, dar mai este ceva ce trebuie să înțelegem. Satan și-a stabilit

împărăția pe această planetă și principiul împărăției sale este îndoiala. Nu punerea sub semnul întrebării a puterii și abilităților lui Dumnezeu, ci îndoială în ceea ce privește buna voință a lui Dumnezeu. Atunci când Satan s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu în cer, el nu a pus la îndoială abilitățile sau puterea lui Dumnezeu, ci faptul că Dumnezeu dorea binele creaturilor Sale. Atunci când a venit la Adam și Eva în grădină, minciuna a fost „Dumnezeu nu vă vrea binele”. Ei nu s-au îndoit niciodată de puterea lui Dumnezeu pentru că ei știau că El era Creatorul lor, dar ceea ce i-a convins Satan să facă a fost să se îndoiască de buna voință a lui Dumnezeu în ceea ce-i privește. Ei au început să nu se mai încreadă în Dumnezeu. Acesta este principiul împărăției lui Satan: neîncrederea în Dumnezeu, iar Iacov ne spune că atunci când nu ne încredem în Dumnezeu consecința este „un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1:7).

Ceea ce observăm este că împărăția lui Dumnezeu este una în care credința este ceea ce accesează tot ceea ce-i aparține lui Dumnezeu. Atunci când Adam și Eva erau în acea grădină, tot ce-I aparținea lui Dumnezeu, le aparținea și lor, ei având stăpânire peste întreaga planetă. Atunci când au pierdut această stăpânire, ce au pierdut cu adevărat? De ce toată planeta s-a schimbat? Datorită faptului că a devenit un loc în care încrederea în Dumnezeu nu mai era principiul fundamental. Neîncrederea în Dumnezeu i-a desprins de prezența Lui și în momentul în care L-au alungat pe Dumnezeu din viețile lor prin necredință, chiar atmosfera din jurul lor a început să se schimbe. De aceea, atunci când îngerii au început să cânte deasupra Betleemului la nașterea lui Mesia, proclamarea lor triumfătoare a fost: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14).

Așadar, punctul principal a ceea ce am afirmat este că, acolo unde adevărata credință în Dumnezeu este reaprinsă în om, autoritatea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam la început, este restaurată. Omului i se oferă din nou stăpânire peste întreaga planetă atunci când se încrede din nou în Dumnezeu. Dumnezeu nu a luat această autoritate de la om, ci omul s-a dezis de ea prin necredință. El nu a mai avut încredere în Dumnezeu și, în starea lui de necredință, el nu a mai putut porunci animalelor pentru că în împărăția necredinței, binecuvântările lui Dumnezeu sunt interzise. Binecuvântările lui Dumnezeu sunt interzise în împărăția lui Satan pentru că, acolo unde există necredință, nu există nici un mijloc prin care putem intra în posesia lor. Aceste binecuvântări sunt prezente în abundență, dar unde nu există credință, ele sunt inaccesibile. Așadar, necredința este fundamentul împărăției lui Satan, iar credința este fundamentul împărăției lui Dumnezeu.

Așa cum a spus Isus, atunci când ne încredem cu adevărat în Dumnezeu, totul de pe planetă ni se supune - chiar dacă vom porunci unui munte să se miște! Acesta este motivul pentru care Isus a poruncit furtunii să se oprească, acesta este motivul pentru care Iosua a putut porunci soarelui să stea nemișcat pe cer, acesta este motivul pentru care Isus a putut porunci smochinului să se usuce etc. Acolo unde există adevărata credință, întreaga planetă este sub stăpânirea noastră. Fiecare binecuvântare oferită de Dumnezeu ne aparține deja, oferită gratuit și e a noastră pentru orice nevoie pe care o avem.

Dar existau oameni care se întâlneau cu Isus în fiecare zi atunci când El mergea din loc în loc. Mulți dintre ei nu au primit nicio vindecare, dar cei care L-au atins prin credință, cei care au înțeles harul Domnului, cei care au recunoscut puterea care era în El, au primit vindecarea pe care și-au dorit-o. Să ne întindem și noi atingerea credinței înțelegând că nu noi suntem cei care așteptăm după Domnul, ci Dumnezeu este Cel care așteaptă după noi. Singura cale prin care putem accesa aceste binecuvântări este prin exercitarea credinței în ceea ce ne-a fost deja dat, având încredere în buna voință a lui Dumnezeu, recunoscând frumusețea harului și a milei pe care le vedem pe chipul lui Isus Hristos.

Am petrecut atât de mult timp cerându-I lui Dumnezeu ceea ce El deja ne-a dat. A sosit timpul să credem!

De ce a trebuit să moară Isus?

Annelie Clayton-Thomas Iunie 2011

Cine a cerut moartea?

De ce a trebuit să moară Isus? Aceasta este, de obicei, una dintre primele întrebări ridicate, atunci când cineva aude istoria morții lui Isus pentru a ne salva din păcat, însă se pare că puțini creștini cunosc adevăratul răspuns. Răspunsul cel mai des auzit este că „Isus a murit pentru a plăti **prețul** pentru păcatele noastre”, dar este acesta tot adevărul? Dacă aceasta este toată explicația, atunci am putea întreba: cine a pretins viața lui Isus ca preț de răscumpărare? Cine a decis că cineva trebuie să moară pentru ca omul să poată fi salvat?

De vreme ce Dumnezeu este Cel care a spus în grădina lui Adam și Evei că vor muri dacă vor mânca din fruct (Geneza 2:17), majoritatea oamenilor presupun că Dumnezeu a fost Cel care a cerut ca cineva să moară înainte ca El să ne poată ierta păcatele. Așadar, ei cred că Isus a murit în locul nostru pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu și că, în acest fel, datorită morții Lui, acum noi putem fi salvați. Dar are răspunsul acesta vreun sens? Să presupunem că cineva comite o crimă și este condamnat la închisoare pe viață, iar prietenul lui cel mai bun spune: „Eliberați-l și închideți-mă pe mine în locul lui”. Vi se pare corect? Absolut nu! Așadar, dacă o asemenea decizie este incorectă și cu neputință de acceptat de standardul omenesc de justiție, de ce am crede noi că Dumnezeu operează astfel? Cu siguranță că nici El nu ar face așa ceva! Așadar, să renunțăm la ideea că Dumnezeu este o Persoană dură care pretinde sânge și că Isus trebuie să-L implore zilnic ca să ne cruțe! Dumnezeu este un Tată plin de dragoste care iubește tot la fel ca și Isus. Așadar, să cercetăm mai atent pentru a afla de ce a trebuit să moară Isus.

Consecință, nu pedeapsă

În grădina Edenului, atunci când Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei că vor muri dacă vor mânca din fruct, El nu a afirmat că El îi va ucide dacă nu I se supun. Ceea ce Dumnezeu le-a spus a fost o profeție, nicidecum o amenințare. Este imposibil ca omul să trăiască dacă este despărțit de viața lui Dumnezeu și asta pentru că Dumnezeu este sursa vieții. „*Căci în El avem viața, mișcarea și ființa*” (Fapte 17:28). Adevărul este că, atunci când Adam și Eva au decis să-L respingă pe Dumnezeu și să urmeze propriilor gânduri, ei ar fi trebuit să fie despărțiți instantaneu de Dumnezeu și să moară imediat. Asta este ceea ce Dumnezeu încerca să le spună atunci când i-a avertizat că, dacă Îi vor întoarce spatele și nu-L vor asculta, vor muri.

Poți întreba: „De ce nu a murit omul atunci? De ce nu a căzut mort în chiar acea clipă? A mințit Dumnezeu?”. Nu, ceea ce a spus Dumnezeu a fost adevărat, dar pentru că Isus a intervenit imediat și a spus „Eu voi muri în locul omului!”, Adam și Eva nu au murit atunci. Dumnezeu le-a dat o viață fizică temporară, dar ei au pierdut prezența interioară a spiritului lui Dumnezeu, care este singura sursă a binelui din univers.

Rădăcinile răului

„*Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu*” (Marcu 10:18). Acesta este un adevăr etern. Acesta este motivul pentru care chiar și Adam, care a fost desăvârșit înainte de a mânca din fruct, a devenit egoist imediat ce s-a despărțit de Dumnezeu și a învinovățit-o pe Eva pentru greșeala făcută (Geneza 3:12). Imediat ce a întors spatele lui Dumnezeu, el a încetat să mai fie bun, iar răul a început să se manifeste prin el.

Dacă Adam I-ar fi fost credincios lui Dumnezeu, toți copiii lui ar fi fost născuți având spiritul lui Dumnezeu deja în ei, fiind astfel cu toții buni, dar, de vreme ce Adam a pierdut spiritul lui Dumnezeu, copiii i-au moștenit viața, o viață fără spiritul lui Dumnezeu, o viață egoistă, contrară lui Dumnezeu și astfel, chiar atunci când suntem născuți, natura noastră este rea. Așadar, avem nevoie să fim reuniți cu Dumnezeu pentru a obține bunătatea și pentru a fi salvați. Acesta este motivul pentru care trebuie să fim născuți din nou (Ioan 3:3).

Dumnezeu crede în libertate

Dar ne va obliga Dumnezeu să venim la El? Nu, El nu poate face asta deoarece guvernarea Sa este fondată pe libertate. Noi trebuie să fim liberi pentru a-L alege pe El; El nu Se va impune pe Sine, dar să ne gândim puțin la acest aspect: fără ca spiritul lui Dumnezeu să lucreze la inimile noastre, ne este imposibil să-L alegem pe El sau să fim salvați. Datorită mării Sale iubiri pentru noi, Dumnezeu a făurit un plan pentru a reuni cu Sine rasa umană, un plan pentru a ne reda viața fără a ne forța, fără a ne lua libertatea de alegere.

Dumnezeu nu putea veni la noi împotriva voinței noastre, iar noi nu puteam merge la El datorită vrăjmășiei cu care ne-am născut împotriva Lui, dar El trebuia să găsească o cale prin care să ne dea viața tuturor, iar Isus a fost cheia acestui plan.

Nevoia unui Mântuitor

Dacă ar fi existat un om care ar fi putut să-L aleagă pe Dumnezeu din chiar clipa în care s-a născut și care ar fi putut trăi o viață fără de păcat, Dumnezeu l-ar fi putut salva. O asemenea persoană ar fi rupt blestemul pe care Adam l-a adus asupra întregii rase umane, dar ar fi putut face aceasta numai pentru sine. Dar ce urma să se întâmple cu noi? Această persoană fără de păcat ar fi putut să se salveze numai pe sine, dar noi toți am fi fost pierduți. Dumnezeu a trebuit să găsească o ființă umană care să poată trăi o viață fără de păcat și - **observați acest punct critic** - să poată oferi această viață fără de păcat tuturor celorlalți oameni. Acesta este un detaliu foarte important, căci asta este ceea ce noi aveam nevoie, și anume o nouă viață pe care nimeni de pe această planetă nu o putea oferi. Trebuia să fie o ființă divină, cineva care să aibă viața în sine însuși și, mai mult decât atât, cineva care putea să stea în locul nostru și să ne reprezinte, cineva care să poată lua starea noastră și să fie despărțit de Dumnezeu așa cum suntem noi și, totuși, să-L poată alege pe Dumnezeu.

Atributele Mântuitorului

Singura persoană din univers care ar fi putut face asta este Isus, singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. Nici chiar Dumnezeu Însuși nu ar fi putut face asta pentru noi pentru că Dumnezeu nu poate fi despărțit de Sine Însuși. Dumnezeu nu ar fi putut sta în locul nostru. Dar Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a putut și a devenit pe deplin o ființă umană și a stat într-adevăr în locul nostru. Pe cruce, El a fost despărțit de Dumnezeu și a luat blestemul despărțirii de Dumnezeu asupra Sa (Matei 27:46; Galateni 3:13). El a învins blestemul pentru că, în ciuda faptului că a fost despărțit de Dumnezeu, El tot a ales să fie credincios lui Dumnezeu și astfel a rupt blestemul în trupul și natura umană.

Astfel, Isus a venit pe pământ, iar natura Sa era bună și altruistă, căci El era o ființă divină, adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. În acest sens, El nu era ca noi, născut rău și egoist. Dar, cu toate că Isus a avut natura lui Dumnezeu în mintea și spiritul Său, totuși, din punct de vedere fizic, El a avut un trup omenesc la fel ca al nostru, degenerat, care a suferit foamea, oboseala, durerea și celelalte efecte ale păcatului. Din punct de vedere fizic, El a avut o natură decăzută asemenea nouă. El a renunțat la toată slava și puterea și a devenit asemenea omului în ceea ce privește abilitățile și puterea de care dispunea. Tot ceea ce a rămas în El din calitățile Sale divine a fost natura Sa de o bunătate și puritate infinită, care reprezintă de fapt adevăratul semn al divinității.

Blestemul rupt

Isus a trăit o viață fără de păcat și apoi, la sfârșit, pe cruce, Dumnezeu L-a părăsit pentru că a așezat asupra Lui blestemul nostru. El a trebuit să ia acest blestem pentru a-l înfrânge și acesta este motivul pentru care atunci când a experimentat greutatea deplină a acelei teribile despărțiri de Tatăl Său, Isus a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46), dar Isus a fost bun în natura Lui motiv pentru care, chiar dacă Tatăl Său L-a părăsit fără ca El să înțeleagă motivul, El a rămas totuși bun și nu a devenit egoist sau rău. Pentru că nu a înțeles de ce Dumnezeu L-a părăsit, Isus a fost ispitit din perspectiva despărțirii veșnice de Dumnezeu pentru salvarea omului dar, chiar și în ciuda acestui gând, El tot a ales calea lui Dumnezeu, calea altruismului. Nici o ființă creată nu ar fi putut face asta, nici chiar un înger și aceasta pentru că toate ființele create devin imediat egoiste dacă sunt despărțite de Dumnezeu. Numai Fiul lui Dumnezeu putea fi despărțit de Dumnezeu și să rămână totuși bun pentru că El este o ființă divină, având aceeași natură cu Dumnezeu, posedând bunătatea în Sine Însuși ca o calitate înăscută.

Așadar, Isus a trăit o viață desăvârșită, fără de păcat și pe cruce a pus capăt păcatului. În ciuda faptului că a fost confruntat cu posibilitatea morții veșnice, El nu S-a întors de la Dumnezeu și astfel, El a rupt blestemul, fiind unul dintre noi.

Un izvor de viață

Isus a fost înviat dintre morți pentru că moartea nu putea să țină o ființă fără de păcat. (Fapte 2:24). Și totuși, imediat după ce a fost înviat, Isus nu a putut să desăvârșească pe deplin mântuirea noastră. El era încă limitat în timp și spațiu, motiv pentru care nu putea să ofere și altora această viață biruitoare pe care o experimentase. Dar

Biblia ne spune că El a mers înapoi în cer și că a fost proslăvit (Fapte 3:13). Aceasta înseamnă că toată puterea pe care o avusese înainte de a veni pe pământ I-a fost dată din nou, fiind acum din nou omniprezent. El are acum capacitatea de a transmite viața Sa tuturor celor care doresc s-o accepte (Efeseni 4:10), motiv pentru care oamenii pot avea o nouă viață și să devină astfel desăvârșiți și lipsiți de păcat asemenea lui Isus. Slavă Domnului!

Dar cum putem primi această viață lipsită de păcat de la Isus? Ei bine, Biblia spune că trebuie să fim născuți din nou (Ioan 3:3-5), pentru că viața pe care o avem de la Adam trebuie să moară înainte de a primi noua viață în Isus (Romani 6:3-5). Bineînțeles că aici nu este vorba despre moarte fizică, ci de una spirituală. Este situația în care noi luăm decizia de a renunța la calea noastră în favoarea călăuzirii lui Dumnezeu. Botezul este simbolul morții spirituale. Atunci când o persoană este botezată arată lumii că alege să se predea lui Dumnezeu și că dorește viața fără de păcat pe care o oferă Isus. Atunci când cineva ia această decizie, Isus vine și trăiește în el (Ioan 14:23). Isus ia viața cea veche, vechile obiceiuri, vechile dorințe și le înlocuiește cu propria Sa neprihănire, cu propria Sa viață sfântă. Astfel, această persoană devine o parte din noua familie umană, care este de asemenea familia lui Dumnezeu.

Ce plan minunat! Atunci când îl înțelegem, putem spune cu adevărat: „Slavă lui Dumnezeu pentru Isus!”.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 6 –

G.C. Bevington

„Întoarce-te! Întoarce-te! Întoarce-te!”

Cu o altă ocazie, după adunarea de la Cincinnati, am fost impresionat să merg mai jos pe râu, pentru a mă întâlni cu oamenii de acolo. Am mers la gară și, în timp ce așteptam acolo, un glas mi-a spus: „Mergi la doamna ...”. Ea locuia la 4 kilometri depărtare. M-am tot gândit și apoi am spus: „Am timp să merg până acolo și să mă întorc ca să prind trenul acesta”. Așa că mi-am luat valizele și am cerut voie să le las la o farmacie. Apoi am plecat și, în timp ce mergeam, un glas mi-a spus: „Întoarce-te și i-ați valizele”. Ei bine, asta mi se părea o asemenea prostie încât am luat-o ca venind de la Satan și am spus: „Oh, nu, nu veni cu așa ceva la mine; nu mă fă să car valizele alea cu mine până acolo și înapoi în 2 ore”, și am continuat să merg.

Dar acel glas îmi tot spunea să mă întorc și să-mi iau valizele. A devenit atât de clar încât a trebuit să mă opresc și să mă gândesc. Dar așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, minunatul meu raționament făcea tot ceea ce putea mai bine, dar glasul nu tăcea, așa că a trebuit să mă întorc și să-mi iau valizele, spre nemulțumirea mea. Ei bine, am ajuns la locul respectiv numai pentru a afla că ei se mutaseră. Cei care locuiau acum acolo nu știau nimic despre adresa unde stătea familia respectivă acum, așa că am spus: „Vezi ce prostie că am cărat valizele astea 7 kilometri și acum trebuie să le car înapoi în oraș?”. Apoi am început să mă grăbesc. Dar glasul a spus: „Mergi la doamna ...”. Am spus: „Nu pot, de vreme ce nu știu unde locuiește”, și mă grăbeam înapoi în oraș pentru a prinde trenul acela. Dar, „Întoarce-te! Întoarce-te! Întoarce-te!” îmi tot suna în urechi până când am fost oprit, iar cineva mă prinsese și glasul a spus: „Te întorci sau nu?” Ei bine, eram total dezorientat; ce puteau să însemne toate acestea? Dar m-am întors și am mers la casa vecină; iar cei de acolo mi-au spus unde locuia acum doamna ...

Am mers acolo și am găsit-o stând sub un copac și, imediat ce m-a văzut, a exclamat: „Oh, am știut că vei veni, am știut că vei veni!”. „Cum de ai știut?” am întrebat. „Oh, am auzit de la centru”, a spus ea, arătând în sus. „Sufăr de mult timp de o durere la mână, și am tot încercat să lucrez dar, oh, am suferit zi și noapte încercând să lucrez împreună cu soțul meu și cei doi băieți la fermă! Dar am auzit că erai la întâlnire, așa că am început să mă rog ca Domnul să te trimită aici și ieri am văzut că vei veni. Așa că m-am liniștit. Însă așteptam să ajungi mai devreme”. Evident că ea nu știa prin ce trecusem eu pentru a înțelege planul lui Dumnezeu. Am înțeles imediat ce însemnaseră toate prin câte trecusem, așa că mi-am dat jos haina și am mers în bucătărie pentru a mă ruga.

Noaptea respectivă m-am rugat pentru ea, iar ea a adormit în timp ce mă rugam. Soțul ei m-a atenționat și mi-a

spus: „A adormit. Este pentru prima dată când adoarme fără medicamente de mult timp”. Următoarea dimineață am mers să mănc și mă pregăteam să mă spăl. La ora 7 am descoperit că ea suferise de la ora 3, cu toate că nu mă trezise. A spus: „Oh, frate Bevington, sunt disperată; roagă-te pentru mine”! Așa că am început să mă rog și, în 10 minute, a adormit iar. Eu m-am spălat și apoi am mâncat bine. Am mers după aceea la ea să o întreb ce dorește să mănânce și am descoperit că ea suferea din nou. Ei bine, această situație s-a repetat timp de o săptămână: obțineam biruința pentru ea de fiecare dată când mă rugam, dar durerile insistau și reveneau.

M-am săturat de asta și am început să mă rog din nou. M-am rugat până am obținut biruința, iar ea a fost complet vindecată. Următoarea dimineață, ea a spus: „Frate Bevington, am două fiice pe care nu le-am mai văzut de mai mulți ani, iar acum vreau să te rog să rămâi aici timp de 3 săptămâni să lucrezi pentru ca eu să le pot vizita”. Asta m-a surprins, dar după ce m-am rugat, am văzut că trebuia să rămân. Acest verset îmi tot venea în minte: „În dragoste, slujiți unul altuia”. Așadar, ea a plecat timp de 3 săptămâni, după care s-a întors atât de schimbată, fără să mai simtă durerea aceea. Isus să fie mărit!

Alte experiențe

Înmulțirea mașinării omenești înseamnă dispariția puterii lui Dumnezeu, căci puterea lui Dumnezeu scade proporțional cu creșterea născocelilor omenești. În multe cazuri, ingeniozitatea omului a fost introdusă atât de mult în lucrarea casei lui Dumnezeu, încât nu mai există suficientă putere pentru a o pune în mișcare sau, cel puțin, Dumnezeu nu-și va folosi puterea în vederea mașinării metodelor și a înțelepciunii omenești. Așadar, pentru că rugăciunea deschide rezervorul puterii, tot ceea ce este nevoie este adevărata rugăciune.

„Nu voia mea, ci a Ta să se împlinească”. Dar Domnul va acționa potrivit gândurilor Sale.

Această Evanghelie a vindecării este una dintre veștile bune. Este pentru toate categoriile de oameni. În timp ce tot iadul este împotriva acestei doctrine biblice a vindecării, este de datoria noastră să fim treji, pregătiți, dacă ne așteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate.

În timp ce susțineam o întâlnire, o tânără femeie cu un caracter minunat a participat în toate serile când a putut, dar nu la toate datorită unei forme de epilepsie. Am aflat motivul pentru care nu a putut participa regulat, așa că am mers la ea acasă și am înălțat rugăciunea credinței, iar ea nu a mai ratat nicio întâlnire. Am auzit-o mărturisind despre vindecarea ei de mai multe ori la întâlnirile de la Cincinnati. Așa că Îl preamăresc pe Isus, El fiind Cel care a făcut toate acestea. Un frate a venit spunându-mi că suferea de mulți ani de nevralgie, și m-a întrebat: „Dacă Isus a putut să-i vindece pe aceștia, de ce nu poate să mă vindece și pe mine?” Am spus: „O va face dacă Îi vei îngădui”. „Ei bine, cu siguranță că așa voi face”. Așadar, l-am uns și în 20 de minute durerile au dispărut și mi-a spus că, de atunci, nu au mai revenit niciodată. Slavă lui Isus! Vom învăța vreodată să ne încredem în El? Oprîți-vă, puneți-vă din nou această întrebare și meditați asupra ei!

O soră din Ohio, unde aveam o întâlnire, era foarte bolnavă; în ultimii 8 ani, jumătate din timp a trebuit să-l petreacă în pat, în condițiile în care avea mai mulți copii de care trebuia să aibă grijă. Am mers la ea acasă, am uns-o, cu toate că situația părea fără prea multă speranță. Aveam multe motive de neîncredere și mi-a luat ceva timp până când am reușit să nu privesc la acestea. A trebuit să mă ridic și să plec imediat fără a-i oferi vreo explicație. Am mers în hambar și am stat acolo câteva ore. Apoi am fost îndemnat să mă întorc și s-o ung din nou, ceea ce am și făcut; după 40 de minute, și-a ridicat mâna și a șoptit: „S-a terminat; sunt vindecată”. Atunci s-a ridicat, s-a îmbrăcat și a pregătit mâncarea. Atunci toate necazurile ei s-au sfârșit. Așa să spunem „Amin” și să-l vedem pe diavol fugind, căci el nu poate suporta aceste „Amin”-uri trimise în cer.

Într-o ocazie când eram în Ironton, am mers să susțin o întâlnire la țară. Așa cum obișnuiam, am ieșit să vizitez căminele de acolo, oferind broșuri și spunându-le copiilor despre școala duminicală pe care urma s-o avem duminică. M-am și rugat acolo unde mi-a fost permis. Am ajuns într-o casă unde erau câțiva copii, cel mai mare de 10 ani, iar acea casă arăta de parcă era nevoie de o mamă acolo. Le-am spus copiilor despre întâlnirea care urma să aibă loc și, de asemenea, despre școala duminicală.

Curând a apărut și mama, având tot capul bandajat, fiind clar că era în suferință. S-a scuzat pentru modul în care arăta bucătăria și mi-a spus că suferea de o nevralgie acută de câteva zile, motiv pentru care nu fusese în stare să facă nimic. A spus: „Te-am auzit spunând ceva despre o școală și despre o întâlnire pentru copii. Am câțiva copii aici care ar avea nevoie de așa ceva, așa că mi-am spus că trebuie să cobor să văd despre ce este vorba”. Am spus: „Ai nevralgie. Ești mântuită?”. „Da, domnule”. „Ei bine, nu crezi că Isus te poate vindeca?” „Știu că poate, dacă am credința necesară”. Am spus: „Să ne plecăm cu toții și să ne prindem de Isus”.

Ei bine, ne-am liniștit și după 40 de minute am văzut numai bandaje zburând în toate părțile. A aruncat toate bandajele și a spus: „Nu mai este nicio durere în trupul meu”. Apoi a sărit și a început să-L slăvească pe

Dumnezeu, în timp ce lacrimi de bucurie și de mulțumire i se prelingeau pe obraji. I-a îmbrățișat pe toți copiii, iar eu m-am bucurat foarte mult văzând cât de mult apreciază ceea ce Isus făcuse. Apoi a spus: „Frate, mergi în cealaltă cameră până când eu curăț bucătăria și pregătesc ceva de mâncare”. Pentru că era numai 10:30, am spus: „Am să mai merg timp de o oră pentru a răspândi broșuri după care voi reveni”. Așa că am revenit la 11:45. Curățase toată casa și, oh, cât de diferit arăta femeia aceea!

Le-am învățat pe acele trei fete un cântec nou și aș dori să vă spun că una dintre ele predică acum sfințirea. A mers pentru un an sau doi la Școala Biblică a lui Dumnezeu; o cheamă Celia și este o fată foarte credincioasă. Am petrecut împreună un timp minunat la școala duminicală, unde au participat copiii cu vârste cuprinse între 12 și 16 ani; nu prea erau aceiași copii de la o duminică la alta. Dar, pentru că am tot mers peste tot și am întâlnit mai mulți copii, și i-am învățat cântece noi, următoarea duminică au participat 156 de copii. Superintendentul nu a știut ce să facă cu toți aceștia pentru că nu existau profesori, așa că i-am împărțit în două clase. Eu m-am ocupat de toți copiii sub 11 ani, iar el de toți ceilalți. Am dorit să menționez aceste detalii pentru a arăta ce rezultat are lucrarea personală.

Înainte de a pleca de acolo, mama a fost sfințită și mama ei de asemenea, căci și ea a fost eliberată de o boală serioasă de care suferea. Și, cu toate că avuseseră multe neînțelegeri, au fost și încă sunt sincere cu Isus și sfințite. Toată slava să fie a lui Isus! Acum, eu cred că toate acestea au fost rezultatul acelei vindecări a mamei copiilor. Așadar, binecuvântările nu se opresc la vindecare, ci merg dincolo de aceasta. Acesta este motivul pentru care cred încă în vindecare și o predic.

Binecuvântarea supunerii totale

În timp ce susțineam o întâlnire în Ohio, mi s-a spus că o anumită soră nu a putut participa. Era la pat de câteva luni, iar fiica ei făcea treaba prin casă. Erau fermieri. Mie nu-mi prea place să merg să mă rog pentru bolnavi fără să fiu chemat, dar, de data aceasta, am fost impresionat să merg. Așa că am mers acolo după amiază și am văzut în ce condiție să găsea. Cu siguranță mă aștepta o experiență, de vreme ce ea nu văzuse pe nimeni vindecat și nici nu auzise de așa ceva. Ea obișnuia să ia patru feluri de medicamente. Dar știam că Isus mă trimisese acolo și că Dumnezeu meu era plin de iubire; așa că nu am renunțat, ci m-am rugat acolo în cameră fără să îngenunchez. Apoi, am simțit că trebuie să merg în hambar și să duc lupta până la sfârșit. Știam că va dura un timp până când ea va ajunge să vadă locul pe care Dumnezeu îl avea pentru ea, și mai aveam și o întâlnire în seara respectivă. Nu era nimeni care să mă înlocuiască, deoarece întâlnirile ajunseseră la punctul în care consideram că nu era oportun să lipsesc. Așadar, fiind cumva în confuzie, am cerut o încăpere retrasă. Mi s-a arătat una, și acolo m-am pus pe podea. După 20 de minute am simțit că trebuie să merg în pădure. Ei bine, dar ce voi face cu întâlnirea? Dar tot ceea ce am auzit a fost: „Mergi în pădure”; așa că, deoarece învățasem să nu pun sub semnul îndoielii abilitatea lui Dumnezeu, am spus „Prea bine” și m-am ridicat, cu toate că eram puțin nedumerit, căci nu înțelesesem nimic despre ce se va întâmpla cu întâlnirea din seara respectivă. Am început să cobor scările cu o hotărâre de a-L urma pe Dumnezeu, indiferent dacă înțelegeam sau nu. Am ajuns în hol, apoi am ieșit pe verandă, lăsând totul pe seama lui Dumnezeu. Slava a venit peste mine și a trebuit să mă opresc și să plâng în timp ce priveam în sus și-L laudam pe Dumnezeu, aceasta fiind o dovadă a aprobării supunerii mele.

M-am uitat în jos pe drum, și am văzut apropiindu-se un frate drag pe care nu-l mai văzusem și despre care nu mai auzisem de mai bine de un an, iar el mergea cât putea de repede. El era un evanghelist care predica despre Duhul Sfânt, iar eu am strigat „Slavă!”, mi-am aruncat pălăria și am spus: „Ei bine, dragă frate, unde mergi?”. El a izbucnit în râs și a spus: „Acum îmi este clar de ce Dumnezeu mi-a spus lucruri atât de ciudate în ultimele 12 ore. Planificasem să fiu în altă parte, dar în urmă cu 10 ore Dumnezeu a început să-mi spună ceva ce eu nu înțelegeam, căci îmi strica cu totul planurile. Acum sunt sigur că Dumnezeu vrea să predic în locul tău”.

Ei bine, am început să plâng, l-am îmbrățișat și am început să plângem împreună de bucuria de a vedea cum Dumnezeu Își împlinea în mod minunat planurile, cu toate că acestea erau atât de necunoscute nouă. El a spus: „Am terminat o întâlnire la o depărtare de 25 de kilometri acum 2 zile, și vroiam să deschid o altă serie de întâlniri în seara asta; dar ieri, Dumnezeu a început să-mi spună să merg în altă parte și m-a făcut să merg toată noaptea. Nu știam unde merg, dar eram sigur de călăuzirea divină. Așa că, iată-mă! Pentru seara aceasta, am fost călăuzit către un text, cu toată că nu știam unde trebuie să vorbesc despre el, căci acesta este un loc străin mie. I-am spus lui Dumnezeu că sunt pregătit să predic din acel text. Dar vroiam să aflu mai mult”. Ei bine, vedeți că Dumnezeu nu-i putea spune totul pentru că el nu știa nimic despre acest loc, și nici despre faptul că eu eram aici. Dar el L-a urmat pe Dumnezeu și astfel a ajuns să-mi ia locul pentru ca eu să pot să mă ocup de un alt caz, căci se părea că acesta trebuia tratat repede.

El a spus: „Eu m-am oprit la un prieten ieri la ora 15:30, am mâncat ceva, am mers în grajd, iar acest text îmi tot venea în minte, cu toate că nu era deloc potrivit pentru deschiderea unui studiu și nici pentru locul la care mă gândisem eu”. Apoi a intrat în hambar și a strigat către Dumnezeu: „Unde intenționezi să mă trimiți?” Tot ceea ce

a auzit a fost: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine”. Așa că a plecat, asemenea lui Avram, fără să știe unde merge. Vedeți, asta nu era treaba lui. Apoi mi-a spus: „Și iată-mă aici, frate Bevington; dorești ca eu să predic în seara acesta?” Ei bine, atunci m-am pus pe un răs... Apoi i-am povestit despre lupta pe care o dusesem în ultimele zece ore. Așadar, observați cum lucrează Dumnezeu dacă Îi oferim șansa s-o facă? Astfel, Isus a trebuit să petreacă ceva timp pentru a mă convinge să renunț la întâlniri, dar și pentru a-l convinge pe acest frate să vină pentru a se ocupa el de întâlniri. Oh, de cât efort L-am fi scutit pe Domnul nostru dacă am fi renunțat la ideile noastre și L-am fi lăsat pe Dumnezeu; da, dacă L-am fi lăsat pe Dumnezeu! Dar Dumnezeu ne-a deschis calea amândouă pentru a învăța supunerea, înțelegând perfect că toate lucrurile pe care nu le înțelegeam ar fi fost înlăturate dacă noi ne-am fi dat într-o parte.

Acum, soțul acestei femei urma cu de-amânuntul toate regulile pe care le aveau cei din biserica locală, dar nu avea încredere în predicatorii sfințirii, și astfel, am aflat motivul pentru care ea nu trimisese pe nimeni să mă cheme și de ce a trebuit să merg acolo împotriva propriei mele reguli; așa că am mers în pădure. I-am spus evnagelistului: „Acum frate, asigură-te că vei înțelege planul lui Dumnezeu. Nu părăsi acest loc până când nu vei avea ordine precise să faci aceasta, căci eu s-ar putea să fiu nevoit să petrec câteva săptămâni în pădure sau poate numai până mâine dimineață”. Nu aveam niciun mijloc de a anunța pe nimeni de nicio modificare care ar fi putut interveni, dar niciun motiv pentru aceasta, întrucât Dumnezeu părea nerăbdător ca eu să ajung în pădure și să predau totul în mâinile Sale. Asta pare ceva atât de greu pentru noi, căci ni se pare că noi avem în noi înșine așa de bune abilități de a judeca și de a executa, încât Dumnezeu trebuie să depună eforturi mari pentru a avea vreo șansă de a-Și demonstra puterea Sa.

Am ajuns sub un copac și m-am luptat toată noaptea și nu l-am mai întâlnit pe acel frate până la întâlnirea din Cincinnati. El a plecat și a parcurs pe jos 30 de mile până la următoarea stație, căci nu fusese nimeni interesat în sfințire pentru a-l invita acasă. Eu eram obișnuit cu asta, deoarece, de multe ori, am petrecut zile întregi în pădure, nefiind invitat de nimeni acasă la ei. Dar, atunci când știam că Dumnezeu mă trimisese într-un loc, de ce să nu stau în pădure sau într-un hambar și să mă hrănesc cu ghinde sau cu coji de sasafraș, de vreme ce Dumnezeu avea pe cineva de mântuit acolo? Așadar, la ora cinci a următoarei dimineți, am văzut-o pe femeie stând în capul oaselor și bătând din palme, așa că am sărit și am fugit până acasă, căci doream să ajung acolo înainte ca ea să obțină vindecarea. Când m-am apropiat de hambar, am văzut-o pe fiica ei stând în pragul ușii și strigând: „Tată, vino aici repede; oh, grăbește-te!” Așa că el a început să alerge chiar înaintea mea. Eu l-am întrecut, am intrat pe ușa din față și am găsit-o pe femeie dată jos din pat, bătând din palme și strigând: „Dumnezeu m-a vindecat! Dumnezeu m-a vindecat!” L-a văzut pe soțul ei, a alergat la el și i-a spus: „Oh, dragul meu soț, Isus m-a vindecat! Acum nu-l vei iubi pe acest predicator al sfințirii pentru că a stat cu noi până când am fost vindecată?” Apoi a adăugat: „L-am văzut pe Isus intrând în cameră și venind la patul meu chiar când ceasul a bătut ora cinci, iar El mi-a spus: ‚Am venit să te vindec’. Și, oh, soțul meu, ce privesc minunată! Oh, nu am văzut niciodată un asemenea chip, oh, atât de scump, atât de iubitor, atât de tandru, atât de gingaș. Oh, soțul meu, mi-aș fi dorit să-L fi văzut și tu așa cum L-am văzut eu. Și înainte de a pleca, m-a atins și am simțit de parcă prin mine a trecut un curent electric”. Pe măsură ce lacrimile îi curgeau, a continuat să spună: „Sunt vindecată! Sunt vindecată!” Ea nu știa unde fusese eu și credea că eu fusese la întâlnire și apoi revenisem și stătusem sus, în pat. Am mai întâlnit-o de două ori la întâlnirea de la Cincinnati unde a oferit o mărturisire minunată. Niciodată nu a mai luat niciun medicament în următorii nouă ani; apoi nu am mai auzit nimic de ea.

Așadar, cu toții avem nevoie să înțelegem planul lui Dumnezeu. Am fost pe deplin conștient de faptul că Dumnezeu mă trimisese acolo pentru a conduce acea întâlnire, dar nu înțelegeam de ce El mă împiedica (așa cum spunem deseori) cu planurile Lui, trimitându-mă în pădure și aducându-mă pe altcineva în locul meu. Așadar, ceea ce este important este să ajungem în punctul în care putem auzi glasul lui Dumnezeu și apoi să ne supunem Lui, indiferent dacă planul Său intră în conflict cu programul nostru deja stabilit. Dar puteți vedea că, în ciuda faptului că El a stricat planul original, lucrarea nu a fost oprită sau amânată, iar rezultatul a fost o redeşeptare minunată în care 20 de persoane L-au primit pe Isus și câțiva au fost vindecați. În seara zilei în care femeia a fost vindecată, a venit la întâlnire și a pășit în față pentru a cere sfințirea, iar soțul ei s-a așezat tot pe banca celor ce doreau mântuirea, căci biserica lui nu a fost de acord cu ceea ce el văzuse și înțeleșese. El ocupase toate pozițiile de răspundere în așa-zisa biserică, mai puțin cea de pastor și portar. I-au trebuit patru zile, timp în care noi am stat lângă el, aproape cu Biblia, astfel încât să nu plece fără să treacă peste noi. În mărturisirea pe care a făcut-o ulterior a spus: „De câteva ori mi-a venit să mă ridic și să plec, și așa aș fi făcut dacă nu era Bevington la picioarele mele. Nu m-aș fi putut ridica fără să nu mă vadă toată lumea”. El a mai adăugat: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Bevington a stat în spatele meu și m-a susținut în luptă până când m-am predat pe deplin și am obținut ceea ce m-a ajutat să știu că sunt mântuit”. Ulterior a primit și sfințirea. Iar fiica lor cea mândră și plină de vanitate, a trebuit să se supună rugăciunilor pe care le-am înălțat cu toții acolo, căci am îndreptat toate puterile cerului spre ea și, în final, s-a predat. Așadar, toate acestea s-au petrecut numai pentru că am fost dispus să devin obiectul de răs al întregii familii, ceea ce a rezultat în vindecarea ei. Vă spun că, scriind despre aceste manifestări minunate ale puterii lui Dumnezeu, simt cum sufletul mi se aprinde.